

העולם הזה

חוב גליסון 8, תל-אביב, סלון 26785, ת.ד. 136. מען למברקס: 'גולמפרס'. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס טסה שטם בע"מ, ת.א. טל. 62239. חתפה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
רוב איתן, אורי סלט

עורך כתיבה:
סילבי קשה

כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:

ישראל ביבר, ניצה גבי, שיע גלור, גילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, רוני זוהר, אברהם חרמון, אוסקר טאובר, משה לשר, אביבה ססו, עמוס סיני, שלמה קרו.

עתון הנקרא ביותר במדינה

2.16 יר.

בפרסוקול של חקירת יוסף נחמיאס, לש עבר סגן המפקד הכללי של המשטרה, ב' משפטו של עמוס בן-גוריון, אני מוצא את הקטע המשעשע הבא. המוקדש להאשמות העולם הזה:

תמיר: עתון שאינו נראה בעיניך וש אתה מתיחס אליו בשלילה, אבל שהוא נפוץ מאד, מאשים אותך בהאשמות חמורות מאד באופן פרובוקטיבי. הוא אומר: כתבתי כך וכך, תעמיד אותי לדין, או שתוציא את המסקנות ותתפטר. אינך מעמיד אותו ל' דין סלילי, אתה בולע את זה, כל הארץ קוראת את זה ואין מענה מצדך. האם אתה חושב שזה ראוי?

נחמיאס: זה מאוד תלוי במסיבות. אינני חושב שהייתי ממליץ בפני כל קצין משטרה או פקיד מדינה לחפש משפטידיבה על כל מילה של דיבה האמרת בכל עתון. **תמיר:** אבל אתה מפקח כללי, ומוקד שים לך בעתון זה שניים-שלושה עמודים עם פרטים וכותרות, ושם אתה מואשם, בתוקף תפקידך, בניהול נפסד ופסול של המשטרה, בחיפוי על שחיתות, בעשיית קנר ניות ומתן מחסה לרקבון. האם גם אז אין כל תגובה? האם זה ראוי?

נחמיאס: השאלה היפוטטית ביותר. אתה כאיש-חוק, ואני כאיש-משטרה לשעבר, יודעים שאפשר לפתוח בהשמצה בשיטה ר' בזירות היוצרת את האפקט הרצוי, בלי להחט עבירה ברורה. ואני חושב שאם על כל מקרה כזה היו אנשים במשרות את ראיות נוטשים את שולחן-עבודתם ומתמסר רים להיחול משפטים, הרי מתנגדים מדי גיים היו עושים את מלאכתם קלה. לכן יש לשקול היטב את המקרה.

תמיר: גם אם האשמות היו ברורות, והתוצאה — או שזה אמת או שזה דיבה — חמורה ביותר? למשל, שאהת היסית על שחיתות, עם דוגמות מוחשיות. **נחמיאס:** עם דוגמות מוחשיות, יתכן והייתי הולך למשפט.

בחודש הבא יעסיק משפטו של עמוס את הארץ מדי יום ביומו. אם לזון לפי ה' יריות הראשונות שכבר נורה, יש סיכויים לכן שהיה זה קרב שיחייב את כולנו לחבוש מסיכות-גאון.

מתקבל הרושם כי קו התביעה במשפט זה, ובמשפטים המסתעפים ממנו, יהיה מעין 'תמות נפשי עם מלשתי', או 'אטבע

עם ובלי הכמות

במספר 'הכמים ביום' (העולם הזה 1003) ניסתם לפתור את כל בעיותיה של המדינה במאמרים שורות. נכון כי בסופו של דבר, קובעים הדברים היסודיים, העקרוניים, ולא כל מיני התחמכויות ולהפטים של אחרות ענינים. אבל אל תשכחו שאנחנו מדינה קט' נה, שאין לה כל כוח יסודי, ולכן הייבים אנו לנסות ולהתחמק, לבלי ולעסוק בהוואה וחלעמה.

שמאל גינר, ירושלים

טח נרויח פכהינה טרינית וכלכלית עליירי פיסוח רצועת ארטה, עם סספר רב של נפי

בת מוחמד מוחמדיו אבו עלי נשואים... ברכת אללה וסלאם עליכם. משה לזר, כפר אתא

...הכמים בלילה, תנלו משהו חדש כל מה שכתבתם יכולתי גם אני להניד לכם, ומורי יעידו שמעולם לא הייתי החלמיד ה' חכם ביותר בכיתה. לא קונן לכתוב שצרי' כים לתת שוויון לערבים, לציור יחסים טר' בים עם שכנינו, להצטרף לנוש השלישי. השאלה היא: איד? ועל זה שתקם — כמו כל החכמים.

אליהו שטרן, רמלה

הקונים רבים

הקרב השני על אילת (העולם הזה 1004) ב'ון משרד התחבורה ומשרד הפיתוח, הוא דווקא דבר טועיל. כי כששני לקוחות רבים על סחורה, מחירה עולה. נחמיה דוידוב, ירושלים

או, כמו שנאמר: קנאת שרים תרבה פיתוח ותחבורה.

מכיוון שמשטה אופנה בישראל למנות וועי' דות הקירה על כל דבר, מדוע לא תוקם וועדת הקירה כדי לברר למה לא הוכנו מ' ראש כביש, מסילתברזל ונמל הנוו באילת, לקראת היום בו יפתחו מיצרי טיראן ל' אניותינו?

אליהו ברמקן, רמת-גן

מפי ילדים

הודעותי לקראו את דעותיהם של כמה ילדים מהעיר (העולם הזה 1001) שאתם שאלתם אותם מה יש לעשות עם הערבים.

דעתי שהערבים בארץ אינם אשמים שעבדו עבר נאצר רשע כזה, וחושב שהוא יכול להסי' תכסר עם כל העולם. הם עבדו את אדמתם ומששכים לעברה. הם אינם יכולים לצוות על נאצר שיפסיק להלהם. תבואו לקיבונו ו' תשאלו את הילדים ל' דעותיהם, ותובחו שרק ילדים שמסבירים להם לא בסדר ומתנכים א' הם שצריך להרוג, כפי' עים רעות כאלו כמו שציינתם.

עירית גבעתי (10½), ע'ידוד

ביסוי אחר של הקור' ראת עירית, ראה ציור' בעמוד זה.

אני תלמיד ערבי מ'י סר טיבה, נסעתי יום אחר לנתניה. ידע אותי ילד בן חמש שנים וכי' שראה אותי צעק: 'ועי' ב'ו ערבו! יבוא היום ונהרוג את כל הערבים בעולם!' ואני שאלתי: 'למה אתה רוצה להרוג את כל הערבים, מה עשיו לך?' הוא אמר שזכר אמר לו סבו, והוא תמיד מספר לו על ערבים רעים.

ואני שואל את נפשי, מתי הערבי לא אהב אחיו היהודי? ואין תשובה. הערבי לא מ' דל את בניו כמו היהודי. הערבי אינו אומר לבנו: 'אני קורא לך את היהודי' כדי להפחיד אותו.

סאמי סלאמי טיבי, טיבה

הקרב בניתה ב'

מכתבה של אותה מורה מכתה ב', האומ' רת שההורים אינם מסוגלים לתנך את ילדו' הם (העולם הזה 1003). עבר כל נבול של חוסה. מי היא אותה מורה שכבורה במ' קוסו מונה, כדי שתקבע שההורים הישר' אליים הם מסומסמים, אכזריים ורבי' ליים, מנות או יותר? האם מותר לכל פר' גית שעברה סמינר סומרים להפנות אל ההוי' רים אצבע-האשמה, על כי אינם עושים את אשר מצ'לת לה' המדינה כדי שהיא עצמה תעשה?

נחמה רוזנקרן, חיפה

... דווקא מורה כזו, כמחנת ילדים, היא אסון לילדים וכמובן למדינה. כאדם הסבין ענת בטיפול בילדים, אומר לה זאת: ילד הוא חומר שיש לדעת לעבדו נכונה. לא אומר שאין השמעת המכיבה, הכית וההור' רים משפיעים על הער, אבל הרבה מזה אפשר לתקן בכיתה. באווירה שהמורים יוצרים בו.

מאיר ב', משגביעם

אם לחשוב על הרב ברוצנות, נראה כי כסופו של דבר אשמים המורים ורשת ההוי' ראה. איני מתכוון לאלה שרק לפני שנה נמ' רו איד שהוא סמינר ועכשיו הם מורים. אני מתכוון לבעיה גדולה, מקיפה וחשוכה הרבה יותר.

האמנם שאל פעם משהו את עצמו למה נורמת תוכנית הלימודים של בתי-הספר, כולל תוכניות הנוער מתחנך באוירה ש' נרית של מורים בוגרי חר', הסרי שושנ' בכספיות רחבה. התלמידים לומדים כי עמנו הוא העם הטוב ביותר, ושה' בחר בנו כי ייינו ילדים טובים.' זה לא ציונות, זאת שמעתי בכתי ה' באחד מבתי הספר ברח'י בות, מתי מורה ותיק... האם לא הניע' המון לומר שזאת שמות? כלום לא הניע' ומן לומר לבנינו שההיסטוריה של עם יש' ראל משולבת בדברי ימי העולם כולו, להסי' ביר את ההסתרות של העם במדינה סוציו' לוגית-כלכלית, לא דתי-מדינית?

הנענו למצב בו אומרת מורה בכתיה ש' היא לא היתה מלמדת בכתיה בה יושבים 'שחורים', כשהכונה לתימנים, ערבים, כ' שים וכו'. וזו קרה רבות, בכתיה חמישית בבית-הספר תיכוני. ואם לא עם שום תלמיד ודרש מיטורי חמורה, לא רק לה נעל' ברצוף, אם לא עם כזה, הרי משהו רקוב בנוער זה. והאשם הוא במורים, במשרד ה'

הינוד ובכל אלה שיש להם חלק בחנוך ה' רשמי של הנוער. גם ההורים הטובים בוי' תר לא יוכלו למנוע השמעת 12 שנות בית' הספר והרחוב. יראו אנשי משרד החינוך את תוצאות המשאל שלכם ב'ן הילדים, יר' או ויתפסרו.

אני תקוה שתפרסמו מכתבי זה ואנא אל' תפרסמו את שמותי. הדבר עלול להניע לתוע' אות בחינות הבכורה שלי בסוף השנה. אני מנחש שמפקדי משרד החינוך לא יראו בעין יפה דברי ה'.

תלמיד, רחובות

הפרד ומשול

קראתי בתרהמה רבה את תוכן התסכית ששודר בערבית מסהיר (העולם הזה 1004) ואשר כלל האשמות מדהימות נגד נורי אלי' סעיד. בפעם הראשונה ראיתי מה עומק ה' תהום הפעורה ב'ן הקליו השונים של העם הערבי, המאוה, כביכול, האם אין מדינת ישראל יכולה לעשות משהו כדי לנצל תהום זו?

מנדל זליקוביץ, חולון

האנאלים דנלו בסיסמת הפרד ומשול. הנה, קיים סירור רציני ביותר בקרב עמי ערבי' אבל האם ירענו לנצל? האם ירענו לפעול' כר שהערבים יחדלו מלראות בישראל את אויבתם היחידה ויתפנו לעיסוקים המסעיים יותר — היינו, מלחמות וריבים בינם לבין עצמם? כי הרי אין זה טבעי שמדינות מת' קרסות יותר, כמו מצרים והלבנון, תהיינה נבות בריתו של מדינות מיאודליות רכובות כמו סעודיה ועיראק, בשעה שהן קרובות הרבה יותר למדינת ישראל. אני משיכנע שהיינו יכולים להצטרף למחנה הערבי ה' מתקדם, נגד הריאקציות. אבל מה אפשר לעי'

"יהודים וערבים" (עירית גבעתי, 10½)

שנות? מנהיגינו העדיפו להיות הנזים ה' יהודי המאחד את העולם הערבי המכיכר. רהמים אצלן, באר-שבע

מי מכיר, מי יודע?

הבדיחה המדורה של גילי גלילי (העולם הזה 1002) על שלושה חברי יגור, שרבו ביניהם מבלי שיכירו איש את רעהו כביכול, לא היתה ולא נכראה. כינור מכירים כל אחד את השני!

חברי יגור מכירים אחד את השני במידה כזו, כנראה, שאים סורחים אפילו לחתום על מכתביהם.

ענין של צבע

אני אחר הניינים שניצלו את המודעה שהודפסה בעתונכם (העולם הזה 1003) כדי להיכנס להגנת פרנסאה ראשונה בתאטרון זירה. אני ר'קן לדעת למה היה עלי' להציג את המודעה בשכניה לתאטרון: האם לא מספיק היה ששוער יראה את השוער ה'נייני של כל מבקר?

נח מוריס, תל-אביב

הכרטיסים הודפסו לנוחיות הניינים הקר' חים, ובמקרה ששוער התאטרון יהיה עיוור' צבעים.

מכתב השבוע

ארחם על הרוצח

לדעת רבות הושמעו כבר על מרשת כפרקאס, אך רוב הכותבים חתעלמו מצד אחד של הפרשה: הרוצחים. אני מרהם על קרבנות כפרקאס. אנו בני השאה העשרים, רגילים עד אימה למעשי זועה ואכזריות. אין רח' סים בלבי גם לנתון הפקודה. אני שונא אותו מבלי שאדע מי הוא. הוא נרע נוק לא ישוער למדינה.

אלם אני מרהם על הרוצחים, וידע' אני את נפש הרצח, ולעצרי גם את זו של הרוצח. אני מתאר לעצמי את פני הבורים, כשפיבלו את הפקודה. רואה אני את הרגיעה ואת הפחד בעיניהם, ואת אי-הרצון בפניהם. אך המדינה היא מעל לכל — ולא נשכח זאת, כך חונכנו — ולמרות האדם המתקומם שבתוכם, הם ידעו כי בשעת צורך הם ילחצו על חי' הדם.

ונפעם הלב פקלות ההוציה, והרם ה' נשפד מכתים את ההשמה, את הלב; ר' רגש ילדותי, ספר, דוחף אותו להתלכלך עור יותר. הוא כבר רוצח ללא פקודה. בתאטרונים, עם כל הליציה על הקרק' הוא נוקם באדם שהתקומם לו קודם. עד אשר הוא משמידו לחלוטין... רחם ארחם את הרוצח, כי אות קיו לו על מצעה, ואימת מעשיו בנפשו. אברהם שרון, מושב שזור